

וייצמן יוזמן למוסקוה

ההתקדמות המדינית בתקופת כהונתו כראש-הממשלה פחות ברור מה יהיה יחסם של יצחק שמיר וחבריו. על כל פנים: המסע אמור להיערך לפני הרוטציה, ויהיה סימני-דרך נוסף בדרך לכינון יחסים נורמליים בין שתי המדינות.

עזר וייצמן השמיע השבוע הצהרה: הוא מוכן להיפגש עם יאסר ערפאת, יו"ר אש"ף, בתנאים מסויימים. התנאים מתאימים לנוסחת יריב-שם-טוב המפורסמת: הכרה בישראל והפסקת מעשי-האלימות.

בכך חזר וייצמן על הצהרה שהשמיע עוד לפני 15 שנים. הצהרה דומה השמיעו אז אריאל שרון (שלא העמיד תנאים), ובמרומו גם משה דיין.

עיתוי הצהרתו של וייצמן נראה מיקרי. היו שראו בה גם ביטוי לתיסכול, אחרי ששימעון פרס לא לקח אותו עימו למארוקו. מכיוון שוייצמן צורף לממשלה הנוכחית בתפקיד הבלתי-רשמי של מי שיעסוק בענייני-השלום, על רקע הצלחותיו בעבר במצרים, הרי אי-שיתופו במסע זה היה כמעט בבחינת סטירת-לחי. אולם פרס לא רצה להתחלק בתהילה, ולקח עימו רק אדם פוליטי אחד: רפי אדרו, שנועד להוביל את הסתערות מיפלגת-העבודה על הציבור המא-רוקאי בארץ (ראה כתבה).

אולם וייצמן לא היה מדוכא. הוא יודע שעומד לקרות משהו, שיעלה את מעמדו באופן דרמטי.

זהו הסוד המדיני השמור ביותר בשעה זו:

עזר וייצמן יוזמן לברית-המועצות, כדי להיפגש עם אנשי-מימשל בכירים.

הסובייטים, העוקבים מזה זמן רב אחרי פעולתו של וייצמן למען השלום הישראלי-ערבי, החליטו לבחור בו כבאיש המתאים מהצד הישראלי שכדאי לעשות כלפיו מחווה כזאת, כצעד נוסף לקראת נורמליזציה של היחסים בין מוסקוה וירושלים. תחילה רצו להיפגש עימו במקום ניטרלי באירופה, אך עתה החליטו להזמין לברית-המועצות עצמה.

עדיין לא ברור מתי ייצא המסע אל הפועל, ואיך יתייחסו אליו שותפיו של וייצמן בממשלה. יש להניח כי שימעון פרס יקדם רעיון זה בברכה. מפני שהוא ישמש הוכחה נוספת

פיתאום הוא בא:

הקיון הישראלי המהניק.

הוא יסתיים יחד עם

תקופת-הבהרנה של

שימעון פרס

לפתע ירד הקיץ.

עומס-יחסים נורא תקף את שוכני שפלת-החוף של ישראל. לעומת החום היבש של ירושלים, היה החום של השפלה לח ומחניק. אפשר היה להבין מדוע התנחלו הישראלים הקדומים על הגבעות וההרים של לב הארץ, והותירו את שפלת-החוף כולה לפלישתים בדרום ולצירונים בצפון.

הפוליטיקאים ספרו את הימים עד לרוטציה. השבוע עברו — בספירה לאחור — את 80 הימים.

סתם אורחים ספרו את הימים עד לסוף הקיץ. אוגוסט, ספטמבר, ימים מעטים לפני ביצוע הרוטציה עומד גם הקיץ לבוא אל סיומו.

בינתיים סבלו האורחים. קצבי-החיים הואט. בתי-המישפט, המספקים לישירי אלים פרשות בשפע, יצאו לחופשה. הכנסת עזמת אף היא לצאת לפגרה, כך שייפסק זרם הקללות והגידופים, המשעשעים את האורחים בשאר ימות השנה.

המנונים נהרו אל שפתי-הים, שנוחר ברוב חופי תל-אביב בלא מצילים. אחרים ריתקו את עצמם למזגני האוויר. מי שיכול להרשות זאת לעצמו, מגיח רק בערבים אל מחוץ לתחום המזגן.

רק נחמה אחת היתה לישראלים. לפי שעה עברו הימים שבהם ריכרו על "קיץ אלקטרוני" או סתם "קיץ חם" — כשהכוונה לא היתה לחום השמש, אלא לחום התחתים.

קיץ 1986 יהיה — כך נדמה — קיץ שקט. התחתים ישתקו.

הבושם האסור

ריח של בושם עמד בחדר

שבז התחלקו ערפאת

וטמיר. הוא עדיף על

ריח אבקת שריפה

יש לפעמים אנקדוטות קטנות המ קפלות בתוכן את האמת כולה. אנקדוטה כזאת הופיעה השבוע בידועות אחרונות, מפי אברהם («אברשה») טמיר, מנכ"ל משרד ראש-הממשלה (עד אוקטובר), האיש האחראי למשאיומתו עם המצרים על האחבה. במהלך משאיומתו זה נסע טמיר פעמים רבות למצרים.

באחת הנסיעות, כך סיפר, שיכנו אותו המצרים, כרגיל, בבית-ההארחה הממשלתי, בקירבת מעונו של הנשיא חוסני מובארכ. בחדר-האמבטיה מצא בקבוק של אפטר-שייב גברי, שריחו מצא חן בעיניו. הוא השתמש בו ביד נדיבה.

כאשר נתקל במנהל-הבית, הודה לו על הבושם המשובח. השיב לו המצרי: «אני אני לא שמתי לך! זה נשאר מהאורח האחרון!»

כאשר התעניין טמיר בוהותו של אורח זה, השיב המצרי: «יאסר ערפאת» אמיתות פשוטות. סיפור תמים

זה מכיל כמה אמיתות פשוטות: ● השלום עם מצרים פתח לפני ישראל את העולם הערבי. עצם העובדה שעל ארמה ערבית יכולים להתאכסן בבית אחד — ולוא גם בזה אחר זה — ראש אש"ף ומנכ"ל משרד ראש-הממשלה של ישראל, מדגימה עובדה זו. ● אי-אפשר להתעלם מאש"ף, כפי

שאי-אפשר להתעלם מישראל. שניהם מהווים גורמים מרכזיים במרחב. זוהי כל התורה על רגל אחת, שאותה ניסה חסן מלך מארוקו להנחיל לשימעון פרס, הבוס של טמיר. נראה כי עזר וייצמן, מנהיגו של טמיר, קלט את המסר, והכריז השבוע שהוא מוכן להיפגש עם יאסר ערפאת.

סופר בעל נטיה אירונית היה יכול להוסיף: מוטב להתחלק בריח של בושם, מאשר בריח של אבק-שריפה.

ראש הממשלה

לחיי המיפגשים

שבדרך

המיפגשים אינם אמצעי. הם

המטרה. הם באים לרומם את

פרס לקראת סוף בהונתו

בכל מיפגש-פיסגה יש יסוד של

ראווה. הוא מבוסס על אינטרס הרדי: שני הנפגשים (או יותר) מפיקים איש-איש תועלת מן הפירסום הדרמטי המתלווה למיפגש. משום כך, פגישות פיסגה מהוות לא פעם מטרה בפני עצמה. לא לשם השגת תועלת למדינות המיוצגות, או למען אינטרס מוחשי כלשהו, אלא למען המנהיגים הנפגשים.

מבחינה זו יש אמת בטענה כי «עצם המיפגש חשוב מכל תוצאה שיכולה לנבוע ממנו», או כי «הפומביות של המיפגש היא התוצאה החשובה ביותר שלו».

בעידן הטלוויזיה, יוצרות הפגישות «הזרמנויות-צילום», ושוות לכל נפש של היושבים מול התיבה המבדיקה. מחסן עד בושם. לקראת הרור טציה, אירגן שימעון פרס לעצמו שורה של פגישות-פיסגה. הן רוכזו — ולא במיקרה — בשלושת החודשים האחרונים של כהונתו כראש-הממשלה, והם נועדו ליצור ארממה מתמשכת, שתשי איר אחריה את הרושם ששימעון פרס היה ראש-ממשלה מוצלח. פעלתני וי רב-תושיה.

לפגישת חסן-פרס היתה, בלי ספק, גם מטרה זו (ראה הנדון). שני המנייגים רצו להיראות — פרס בישראל, חסן בארצות-הברית. השאלה היא אם זאת היתה המטרה היחידה או לא. השבוע לא היתה תשובה לשאלה זו.

לפגישת פרס-בוש אין שום מטרה אחרת. סגן-הנשיא האמריקאי הוא אדם חסרי-חשיבות כרגע. השפעתו על החלטות הממשלה האמריקאית היא מינימאלית.

ג'ורג' בוש, ראש הסיי-איי-א לש" עבר, רוצה להיות הנשיא הבא, כמועמד המיפלגה הרפובליקאית. על כל הן הוא עלה-ברגל לישראל, כמו כל פוליטיקאי אמריקאי הרוצה בקולות היהודים ובכספם. הוא הצטלם בכל המקומות הנכונים — הכותל המערבי, הכנסת ועוד, ובחברת כל האנשים הנכונים — פרס, יצחק שמיר ועוד.

מארגני-המסע, שגררו אחריהם שובל גדול של אנשי-תיקשורת, שברו לעצמם את הראש איך להעמיד פנים כאילו יש לביקור הזה תוכן כלשהו. המוצאו נושאים מנושאים שונים, אלא שאין אף לאחד מהם שייכות כלשהי לבוש.

מצד ממשלת-ישראל, הזמן המוש-

קע בכוש — השיחות, הארוחות הגי רועות, טיקסי-ההבל — הם השקעה לעתיד. בוש הוא אומנם פוליטיקאי בינוני, בעל יכולת בינונית — אך יש לו סיכוי להיבחר כנשיא. כדאי להיות איתו בסדר.

מובארכ ורגן. מעבר למיפגש זה עולה באופק פגישת פרס-מובארכ, אחרי שייחתם סוף-סוף שטר-בוררות לסיום הסיכסוך המגוחך על טאבה. ג'ורג' בוש רצה בכל מחיר לצרף את חתימתו למיסמך זה, ולהכריז עליו כי על הישג מדיני גדול שלו, אך נראה כי הזמנים לא התאימו.

ייתכן שפגישת פרס-מובארכ תהיה גולת-הכותרת של שלושת חודשי-הסיום. אך מוחו הפורה של פרס ממשיך לעבוד בקדחתנות. יתכן שיימצא עוד מישהו שאפשר להיפגש איתו. נשיא ארצות-הברית, למשל.

סמלים

תנועה לקראת מגע

ביצד נעו במידבר

13 שבטים ובית-מיקדש

נייד אחד

שני המשולשים המשולבים זה על גבי זה במהופך, והיוצרים צורה גאומטרית בעלת שש זוויות חדות דמויות ראשי-חץ, מהווים מזה מאות שנים, אם לא אלפים, סמל-זיהוי יהודי מובהק, הלא הוא המגן דוד.

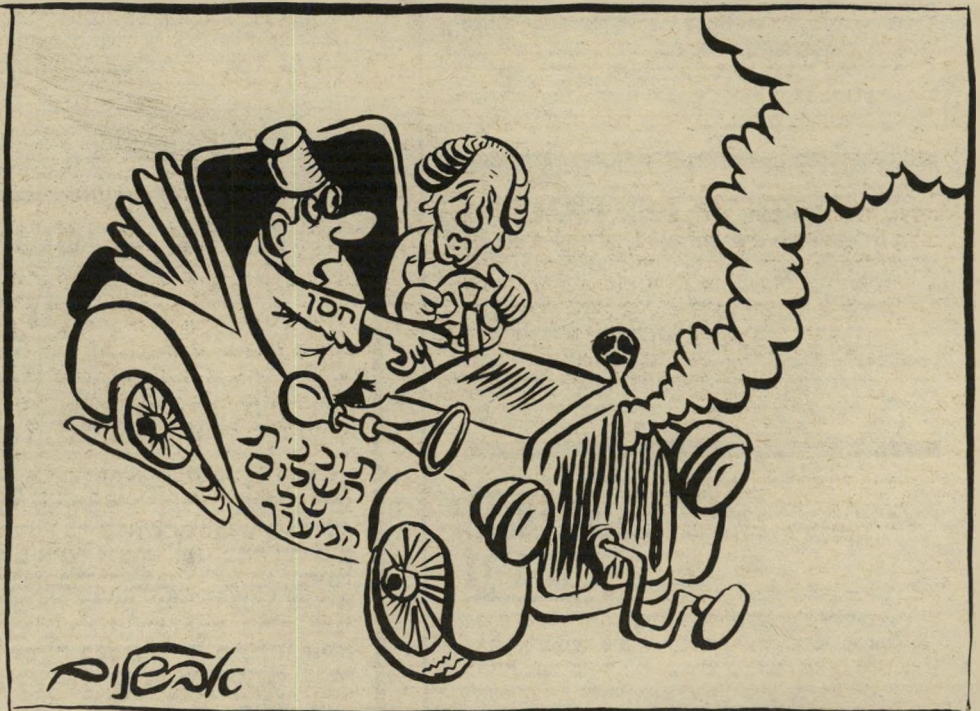
ספר תנ"ך שנכתב כולו ביד, לפני 700 שנה, כבר עוטר במגן דודי וגם על שער ספריה-תפילות העברי (סידור) הראשון שהורפס אי-פעם (כ"פ 1512) כפראג הצ'כית) הופיע מגן דוד.

וכאשר ביקשו תושבי וינה הנוצרים להפריד, לפני יותר מ-300 שנה, בינם לבין עיר היהודים המקומית, הם חרתו באבני-הגבול שבין שני האזורים מגן דודי מהצד היהודי וצלב (בגודל שווה) מהצד הנוצרי.

מיפוי מידברי. ראובן קשאני, המנתח בגליון האחרון של ירחון הספרדים הירושלמי במערכה את תולדות המגן דוד, חוזר בהורמנות זאת על סברה מעניינת על מקורו של הסמל.

שני המשולשים של המגן יוצרים

(המשך בעמוד 10)

ואתה מצפה שהטראנטה הזאת תזוז?!